

"Co ty tady děláš? Já jsem myslel, že chodíš na koncerty mladých a nadějných," řekl mi na vánočním koncertě naší nejstarší folkové skupiny jeden mladý a nadějný sólový kytarista. (Odbočka: chcete ho? Nehledáte náhodou excelentního hráče na elektriku i akustiku se zkušenostmi z širokého spektra kapel našich žánrů? Momentálně je volný, což mně přijde škoda. Tak se mi ozvěte. Konec odbočky.) Inu - chodím, chodím, ale nejen hledačstvím živ je hudební publicista. Někdy si jen tak dělá radost hudbou svého srdce. Navíc na níže popsaných koncertech hrály star, u nichž se právě něco dělo - to je pak vlastně i to hledačství. Zážitek jsem si přinesl výborné, i když velmi různé. Koneckonců - být řekněme "naděje splňující" a "postmladý" je taky velmi různé: když mladý Jiří přemítal, jestli má cenu stavět kapelu, která by zpívala proti vší logice černošskou muziku, malý Vlasta objevoval slasti i strasti batolecího věku.

Křest **Dopisů** a **květin Vlasty Redla a skupiny, která se jmenuje Každý den jinak** (pro mnou komentovaný večer zvolila jméno

Zasraný náledí

, jak nás Mistr informoval), viděla žižkovská Akropolis, našlapaná po poklop. Exšéf Šaolín, který to s námi myslí dobře, mi normálně natvrdo namluvil, že koncert začíná o půl hodiny dříve, čímž mi zajistil jedno z posledních

sedadel. Se zpožděním hodným vousatých akademiků kapela bez zbytečných řečí spustila a hrála hodně naplno, hodně nahlas a hodně strhujícím způsobem. V kouscích jako

Příteli

nebo

Šestadevadesát

jsem se dostal do toho u mě nepřilíš častého stavu, kdy má člověk vysloveně fyzickou radost z každého tónu, z každé rány Velčovské paličky (David V. hrál možná nejlíp ze všech, v každém případě úžasně). Pak přišla chvíle, kdy skončilo hraní bez jediného slova

Vlasta Redl na koncertu v Akropoli

foto: Tomáš Pohl ©

a nastal dlouhý Vlastův monolog (s obligátním pukuřováním na pódiu), pak byla chvíle pro pokřtění a hlavně vydražení desky, pak chvíle pro sólové výstupy Michala Vašíčka a Karla Macálky, chvíle pro nekonečné instrumentální plochy, chvíle pro představení a připojení Šany, chvíle pro závěrečné rozdovádění (Vlasta hraje a přitom pobíhá po pódiu s Šany, která mu sedí na ramenou?) a chvíle pro závěrečné ztišení (*Husličky* jako první přídavek si odzpívali diváci v podstatě sami. Po nich přišly ještě

Vylete

li okná

a

Až na poslední stránku

.) K jednotlivým chvílím: o vydražení cédéčka (údajně ze speciální vypálené pre-edice s trochu jiným obalem) jste už asi četli jinde (výsledná cena: 3 000 Kč). Potácel jsem se mezi pocity, že to trvá příliš dlouho a já bych si radši něco poslechl, že jsem svědkem něčeho - bez diskuse - mimořádného a že jsem jen malý folkový přizdisráč, protože mně bylo trapné, že se tu natřásá hodnota cédéčka až k obchodní ceně deseti jiných nosičů. (Jistě, k takovým pocitům nebyl důvod. Pokud to nebyla vůbec celé jen taškařice, tak dotyčný album vydražil ze své svobodné vůle; navíc údajně dal za CD obdobnou cenu již při některém z předchozích křtů. Jenže?) K autorskému a interpretačnímu zapojení Vlastových kolegů: chápu, že se někteří publicisté ošívají, když libovolná hlavní hvězda tzv. "přenechává prostor"- většinou při tom více nebo méně padá řemen a většinou to svědčí o slábnoucí potenci hvězdy. Jenže třeba Macálkova píseň, která začínala krásným veršem "

Chtěl jsem doplout až tam/kde se obloha a oceán spojí/ v nebe z vln a moře z hvězd

", byla prostě kouzelná. Jakou část představované desky písně Vlastových kolegů tvoří a jak jsou na tom s kvalitou si netroufám odhadovat, protože na koncertě jsem si příliš zřetelný obrázek o nové desce a jejích skladbách neudělal, nemohl udělat. Nevadí: o to víc se na ni těším; doufám, že se brzy dočkám?

Spirituál kvintet měl na Mikuláše pražský vánoční koncert v Obecním domě. Zatímco v divoké Akropoli plné členitých zákoutí a roztroušených nálevení je "kotlík" za měkkýše, který není v programu plném temných alternativních rockerů a vřeštících balkánských dechovek příliš vítaným prvkem, v převeliké, převysoké, naleštěné Smetanově síni se pro změnu zpravidla netrpí taková necivilizovaná zvířátka, jako jsou folkáči. Prostě zcela jiný duch, zcela jiná atmosféra. Zatímco na Redlovi jsem se radoval, ale současně se smířoval se skutečností, že jsem životnost svých slechů rozhodně poněkud zkrátil, zde jsem si užíval krásné muziky za poněkud smutného pokyvování hlavou, neboť významnou část koncertu jsem prostě pořádně neslyšel. Víím, můžete snadno namítnout, že jsem měl zvolit opačné pořadí koncertů a mohl jsem Spirituál kvintet ještě jednou v životě slyšet. Možná; přesto si myslím, že zvučit Smetanovu síň na bedýnky menší, než mají někteří hi-fi nadšenci v obýváku, není úplně v pořádku (jméno mistra zvuku neznám). Ale zpět k hudbě: nejvíc mě samozřejmě zajímalo, jak to bude znít s novým dvanáctistrunným kytaristou Jirkou Holoubkem. Znělo to dobře a pokusím se nesrovnávat, takže: kytara (zatím?) trochu obyčejná. Sólový zpěv velmi příjemný, bezchybný, trochu (zatím?) postrádající charisma, nezaměnitelnost. Sborový zpěv samozřejmě skvělý a bez jakýchkoli problémů, jak když spolu zpívají odjakživa. A bonbónek navíc - několikrát použitá příčná flétna, opět samozřejmě naprosto profesionální (Jirka absolvoval flétnu na vojenské konzervatoři a řadu let se hraním na ni živil) a skvělá. Prostě přes všechn smutek, který jsme všichni prožili a který byl ještě z pódia cítit, jede kapela dál. Otázka je, jak moc změněná. Dá-li se z jednoho koncertu, navíc vánočního (tedy se spoustou starších skladeb, například z alba **Hanba nám!**

)

odhadovat, hlavním mužským sólistou se stává Jiří Cerha. Tím ovšem více nebo méně opouští basovou polohu, ve které operoval (pravým basem ovšem stejně nebyl) a typický sound

Nahlas i potichu

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 28. prosinec 2004 04:00

---

spirituálního vokálu se bude muset zásadně proměnit.

Koncert svými básničkami na předhozená slova zpestřil textař František Novotný. Pánové Tichota a Vančura tentokrát příliš výřeční nebyli. Když už, tak bez obvyklých jiskřivých vtípků a narážek, když už, tak o něco víc Dušan. Jirka Tichota pronesl asi nejdelší a nejvýznamnější řeč při uvádění písně *Svět s náma houpá*. Zněla asi takhle: "*Každý z nás, ať se nám to líbí nebo nelíbí, si během pozemské pouti okusí i smutné a hořké stránky života a neudělá s tím nic, i kdyby se na hlavu stavěl. A protože s tím nic neudělá, tak ta písnička moudře doporučuje, aby s tím nic nedělal. Prostě se s tím sm* i
řte."

Vzpomněl jsem si na tuto pravdu o nějakých 12 hodin později, kdy mi zapípala v telefonu esemeska kolegy Zena a v ní: "*Smutná zpráva. Zemřela Zuzana Navarová.*" Dalo by se dlouho mluvit o smutku z nečekaného, nepochopitelného, neuchopitelného. A v mezidobí, mezi prvním dopsáním tohoto textu a jeho vypuštěním šotkem Folktajmovníčkem zpět do oběhu, přišla zdrcující zpráva o Pepovi Blažejovském. Ale nechtěl bych skončit smutně. Přátelé. Prožili jsme právě Vánoce, svátky radosti. Přeji nám všem, abychom v roce 2005 tu radost - třeba i z muziky - nacházeli a aby se nám v něm vyhnuly ty smutné a hořké stránky života. A těším se, že si spolu budeme psát i v příštím roce.